

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Spolek Šalamoun**, se sídlem U Mlýna 2232/23, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2023, č. j. 14 A 1/2023-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 9. 2022, č. j. MSP-225/2022-OSV-OSV/7 (dále též „rozhodnutí žalovaného“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 (dále též „povinný subjekt“) ze dne 8. 8. 2022, č. j. 40 Si 90/2022-22. Uvedeným rozhodnutím povinný subjekt zamítl žádost žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „informační zákon“), který požadoval zaslání „všech rozhodnutí vydaných v řízení vedeném povinným subjektem pod sp. zn. X týkajících se trestné činnosti XY, nar. X“ (dále též „dotčená osoba“).

II.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí o odvolání bránil žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“). Městský soud žalobu zamítl. Předně nepřisvědčil námitkám dovozujícím procesní vady řízení. Podle městského soudu správní orgány

nepochybily, pokud považovaly odvolání žalobce za úplné. Městský soud aproboval i věcné závěry správních orgánů. I podle jeho názoru nebylo lze žádosti o informace vyhovět bez souhlasu dotčené osoby. Podle § 8a informačního zákona povinné subjekty vydávají informace týkající se soukromí dotčené osoby jen v souladu s právními předpisy, které upravují jejich ochranu. Takovým předpisem je zejména nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále též „nařízení GDPR“), které umožňuje osobní údaje poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů (v souzené věci dotčená osoba). V dané věci však dotčená osoba s poskytnutím informací výslovně nesouhlasila. Městský soud dále akcentoval i judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu ukládající upřednostnit právo na soukromí dotčené osoby (před právem žalobce na informace) a konkrétní okolnosti dané věci, ze kterých je zřejmé, že žalobce hodlá použít informace ve svém soukromém sporu s dotčenou osobou. Není tak naplňován primární účel ústavně zaručeného práva na informace, kterým je dohled veřejnosti nad výkonem veřejné moci. Podle městského soudu správní orgány nepochybily tím, že žalobci neposkytly ani anonymizované verze požadovaných rozhodnutí. Z okolností případu je zřejmé, že žalobce zná osobní údaje dotčené osoby, pročez by anonymizace nemohla sloužit svému účelu. Městský soud nevyhověl návrhu na provedení důkazu správním spisem Okresního soudu v Berouně (vedeného ve věci žalobcovy žádosti o informace, sp. zn. 32 Si 52/2022), neboť z návrhu nebyla zřejmá relevance důkazu pro souzenou věc. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel primárně poukazoval na procesní vady v předcházejících řízeních. Ty spatřuje zejména v tom, že správní orgány posoudily jeho blanketní odvolání jako úplné; žalovaný rozhodl o meritě věci bez znalosti odvolacích důvodů. Také městský soud zatížil své řízení vadou, když odmítl provést některé stěžovatelem navržené důkazy, které směřovaly k prokázání, že žádosti stěžovatele u jiného povinného subjektu (Okresní soud v Berouně) bylo vyhověno. V souvislosti s tím stěžovatel rozporoval i to, jak se městský soud vypořádal s námitkou ohledně odlišného přístupu jiného povinného subjektu (Okresní soud v Berouně), který stěžovateli po odvolání k žalovanému informace vydal. V dalším okruhu námitek nesouhlasil s právním posouzením věci. Podle stěžovatele je argumentace městského soudu nesprávná a nepřipadná. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je nutné rozlišovat, zda jde při vydání rozsudku o identitu poškozeného nebo pachatele. Samotná skutečnost, že stěžovatel zná identitu pachatele, jej nemůže vyloučit z uplatňování svého práva na informace. Městský soud pochybil i tím, že zohlednil okolnosti dané věci vč. toho, že mezi stěžovatelem a dotčenou osobou existuje dlouhodobý spor. Dle informačního zákona se zásadně nezkoumají pohnutky nebo právní důvod žádosti o informace. Není podstatné ani to, zda požadované informace směřují k vyvolání veřejné diskuze či slouží k veřejné kontrole státní moci. Stěžovatel také v obecné rovině rozporuje požadavek na anonymizaci rozhodnutí, která vycházejí z řízení, jež jsou zásadně veřejná. Z uvedených důvodů

pokračování

stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, které se podle jeho názoru vypořádává se všemi stěžovatelskými námitkami. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud před vypořádáním námitek předesílá, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 213/2015-38).

[8] Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě stížných námitek důvod k zrušení rozsudku městského soudu. S jeho hodnocením se ztotožnil, a jeho závěry proto plně přejímá. Nad rámec dodává k uplatněným námitkám následující.

[9] Stěžovatel předně poukazoval na procesní pochybení v řízení před správními orgány. Podle stěžovatele žalovaný rozhodl o odvolání, které bylo blanketní (neobsahovalo žádný odvolací důvod). Za odvolací důvod nelze považovat formulaci obsaženou v odvolání „rozhodnutí neobsahuje zákonný ani materiální důvod pro odmítnutí žádosti“. Odvolání tak bylo podáno jako blanketní, a bylo tak na povinném subjektu, aby postupem podle

správního řádu stanovil lhůtu k doplnění odvolání. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, č. 1578/2008 Sb. NSS, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2021, č. j. 3 A 46/2016-199.

[10] Ze spisu vyplývá, že stěžovatel doručil dne 14. 2. 2022 Okresnímu soudu pro Prahu 2 („povinný subjekt“) žádost o informace. Stěžovatel žádal o „*zaslání všech rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. X, XY nar. X* [„dotčená osoba“ – pozn. soudu].“ Téhož dne dotčená osoba telefonicky kontaktovala informační oddělení povinného subjektu a požádala, aby povinný subjekt nevydával žádné rozhodnutí, ani v anonymizované podobě. Následujícího dne doručila dotčená osoba osobně na podatelnu povinného subjektu podání, ve kterém opětovně žádala o nevydání požadované informace. K tomu uvedla, že rozsudky jsou vyžadovány „*za účelem masivní dehonestace [její] osoby včetně ztotožňování s [jejím] jménem, příjmením a fotografií ve veřejném prostoru.*“ Přílohou tohoto podání byla kopie podání doručeného dne 14. 2. 2022 k Obvodnímu soudu pro Prahu 6, ve kterém dotčená osoba detailněji rozebírá podstatu sporu mezi ní a stěžovatelem. Uvádí, že již rok čelí „*extrémním dehonestacím, křivým obviněním a vydíráním ze strany spolku Šalamoun, zejména jeho druhého místopředsedy Václava Peričeviče.*“ Dotčená osoba dále uvedla, že ji člen statutárního orgánu stěžovatele vydírá veřejně na sociálních sítích, i soukromě přes komunikační platformu Messenger; je obětí „*masivního stalkingu*“, v důsledku čehož je nucena „*užívat antidepresiva*“.

[11] Rozhodnutím ze dne 21. 2. 2022, č. j. 40 Si 90/2022-7, povinný subjekt žádosti nevyhověl. Stěžovatel napadl rozhodnutí odvoláním, ve kterém nesouhlasil s důvody, na kterých vystavěl povinný subjekt zamítnutí žádosti. Mj. uvedl, že dle jeho názoru povinné subjekty v režimu informačního zákona vydávají všechny rozsudky. Bez ohledu na povahu sporu dle stěžovatele není možné v režimu informačního zákona zkoumat pohnutky žadatele. To se přičítá i stanoviskům veřejného ochránce práv. Stěžovatel také uvedl, že dle jeho názoru je to právě dotčená osoba, kdo veřejně napadá a dehonestuje členy stěžovatele. Povinný subjekt předal odvolání a spisovou dokumentaci žalovanému. Dne 7. 7. 2022 vydal k podnětu stěžovatele Úřad pro ochranu osobních údajů opatření proti nečinnosti, č. j. UOOU-02159/22-3, kterým žalovanému uložil o odvolání rozhodnout do 15 dnů od doručení opatření. Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2022, č. j. MSP-225/2022-OSV-OSV/4, rozhodl žalovaný tak, že rozhodnutí povinného subjektu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Žalovaný souhlasil s povinným subjektem, že v uvedené věci došlo ke kolizi dvou základních práv, které bylo potřeba poměřit. Považoval však odůvodnění závěrů, že je nutné upřednostnit právo na soukromí dotčené osoby, za nedostatečné. Dne 8. 8. 2022 vydal povinný subjekt rozhodnutí č. j. 40 Si 90/2022-22, kterým opětovně odmítl žádost stěžovatele o poskytnutí informací. I toto rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním. V něm uvedl, že pro „*odmítnutí žádosti o informace není dán zákonný ani materiální důvod.*“ Povinný subjekt odvolání dne 2. 9. 2022 předal žalovanému, který o něm rozhodl tak, jak je uvedeno výše.

[12] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že v situaci, kdy je podáno blanketní odvolání, je nutné postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu účastníkovi poskytnout lhůtu k jeho doplnění, jak ostatně vyplývá z judikatury označené stěžovatelem (rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, č. 1578/2008 Sb. NSS, a Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2021, č. j. 3 A 46/2016-199, či usnesení Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 5 As 69/2022-17). Uvedené závěry však nejsou aplikovatelné na souzenou věc, neboť podání stěžovatele nebylo blanketní. I podle názoru Nejvyššího správního soudu odvolání obsahovalo odvolací důvod. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem považuje formulaci „*rozhodnutí neobsahuje zákonný ani materiální důvod pro odmítnutí žádosti*“ za široce, avšak přípustně vymezený odvolací důvod, který odpovídá požadavkům zákona i judikatury (srov. § 37 správního řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, a na něj navazující judikaturu). To platí tím spíše v kontextu dané věci. Jak správně akcentoval městský soud, v nyní posuzovaném případě povinný subjekt nejdříve odmítl žádost prvním rozhodnutím, proti němuž se stěžovatel bránil třístránkovým odvoláním čítajícím několik odvolacích námitek. Tomuto odvolání žalovaný vyhověl prvním rozhodnutím o odvolání. V návaznosti na to povinný subjekt opět rozhodoval. Vázán právními závěry žalovaného rozhodnutí o odmítnutí žádosti napodruhé řádně odůvodnil i v části stran poměrování práva na informace a práva na ochranu soukromého života dotčené osoby. Uváděl-li stěžovatel dále, že hodlal odvolání doplnit, odkazuje jej soud na konstantní judikaturu, podle níž „[s]právní orgán není povinen vyzývat účastníka k doplnění odvolání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud odvolání obsahuje alespoň jeden projednatelný důvod, a je z něj tedy zřejmé, v čem odvolatel spatřuje rozpor s právními předpisy (§ 82 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Takovou povinnost nezakládá správnímu orgánu ani skutečnost, že účastník výslovně označil odvolání jako „blanketní“ a naznačil v něm, že odvolacích důvodů hodlá vznést více“, (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2011, č. j. 5 Ca 298/2008-52, č. 2766/2013 Sb. NSS, s jehož závěry se zdejší soud výslovně ztotožnil v rozsudku ze dne 18. 10. 2012, č. j. 4 Ads 36/2012-31, právní věta citována dle Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). S ohledem na obsah spisu lze souhlasit s městským soudem i v tom, že stěžovatel i přes avizované doplnění žádné doplnění v jím avizované lhůtě nezaslal. Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal ani žádnou jinou vadu v postupu před správními orgány, pro kterou by bylo třeba jejich rozhodnutí zrušit. Městský soud tedy nepochybil, pokud nezrušil rozhodnutí správních orgánů z důvodu procesních pochybení.

[13] Důvodem ke zrušení rozsudku městského soudu není ani to, jak se městský soud vypořádal s důkazními návrhy stěžovatele. Stěžovatel vytýkal městskému soudu, že neprovedl jím navrhované důkazy, zejm. důkaz spisem Okresního soudu v Berouně, sp. zn. 31 Si 51/2022, důkaz spisem žalovaného, sp. zn. MSP-211/2022-OSV-OSV-4, resp. „*rozhodnutím ze dne 27. 7. 2022*“.

[14] Kasační soud předně konstatuje, že v obecné rovině lze neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno [nález sp. zn. III. ÚS 61/94, ze dne 16. 2. 1995 (N 10/3 SbNU 51), nález sp. zn. III. ÚS 95/97, ze dne 12. 6. 1997 (N 76/8 SbNU 231), nález sp. zn. III. ÚS 173/02, ze dne 10. 10. 2002 (N 127/28 SbNU 95), nález sp. zn. III. ÚS 569/03, ze dne 29. 6. 2004 (N 87/33 SbNU 339), nález sp. zn. III. ÚS 139/05, ze dne 20. 10. 2005 (N 200/39 SbNU 117), usnesení

sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 23. 9. 2005 (U 22/38 SbNU 579)]. Nejsou-li uvedené podmínky splněny, je krajský (městský) soud povinen navrhané důkazy provést. Městský soud uvedeným judikturním východiskům dostál. Městský soud správně uvedl (bod 33 rozsudku), že stěžovatel zůstal ve sféře obecných tvrzení o jiném postupu odlišného povinného subjektu (Okresní soud v Berouně), přičemž neosvětlil, zda podal skutečně obdobně koncipovanou žádost o informace, resp. zda se skutečně jednalo o obdobný případ. Důkazní návrh tak směřoval k podpoření argumentační linie, která vlivem své vágnosti neměla zřejmou souvislost s předmětem řízení (srov. první důvod neakceptování důkazního návrhu podle výše rekapitulované judikatury). Je to přitom stěžovatel (žalobce), kterého tíží nejen břemeno tvrzení, ale i důkazní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 Afs 55/2010-92). Pokud se pak žalobce dovolává konkrétních listin (např. rozhodnutí žalovaného „ze dne 27. 7. 2022“), je na místě, aby je k žalobě přiložil (srov. Kocourek, T. § 71. Náležitosti žaloby. In: Kühn, Z., Kocourek, T. et al. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 568). Jedná se tedy o procesní situaci, která má základ v nedostatečné procesní aktivitě stěžovatele. Soud připomíná, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se v řízení před správními soudy neuplatní § 118a o.s.ř. (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 1 Afs 23/2012-102, ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 As 140/2015-41, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 3 As 37/2016-36, ze dne 1. 7. 2021, č. j. 4 As 109/2020-107, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 175/2020-49, a další). Nelze tedy po městském soudu požadovat, aby stěžovatele vyzval k zpřesnění své argumentace – takovým postupem by ostatně přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21). Nelze dále souhlasit ani s tím, že městský soud stěžovateli vytknul nepředložení rozhodnutí, které z povahy věci nemůže existovat. Z kontextu věci zcela zřejmě vyplývá, že městský soud stěžovali vytknul nepředložení „rozhodnutí ze dne 27. 7. 2022“ ze spisu „*Ministerstva spravedlnosti č.j. MSP-211/2022-OSV-OSV-4*“, které sám stěžovatel na straně 7 žaloby označil jako důkazní návrh. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem i v tom, že v souzené věci nemohl zohlednit rozhodnutí jiného povinného subjektu. Stěžovatel sice tvrdil, že v jiné věci mu jiný povinný subjekt vydal anonymizovaný trestní rozsudek, žádným způsobem však nedoložil, že tak bylo učiněno na základě stejně koncipované žádosti. Pokud pak z tohoto důvodu nemusel městský soud provádět navrhaný důkaz (viz výše), nemusel se ani zabývat tvrzeními stěžovatele o správní praxi soudů jako povinných subjektů podle informačního zákona. Stěžovatel sice tvrdí, že v žalobním návrhu nesměřoval k prokázání správní praxe, soudu pak ale není jasné, k čemu tvrzení o jiném postupu Okresního soudu v Berouně směřuje (zejm. odkazuje-li stěžovatel na § 2 odst. 4 správního řádu, jehož účelem je ochrana legitimního očekávání právě vyžadováním závaznosti správní praxe – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 As 100/2014-120). Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem i v tom, že ani případný nesprávný úřední postup jiného povinného subjektu nemůže být důvodem k tomu, aby soud považoval správné a zákonné rozhodnutí v této věci za nezákonné. Jedno rozhodnutí, navíc, jsou-li zde pochyby o jeho správnosti, nemůže založit správní praxi (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2017, č. j. 6 As 98/2016-54, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 21/2016-56, a ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015-35, č. 3444/2016 Sb. NSS).

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu, pro kterou by bylo nutno rozsudek městského soudu zrušit. Městský soud postupoval v souladu s právní úpravou a nedopustil se v řízení o žalobě ani žádných vad majících za následek nutnost bezpodmínečné kasace jeho rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 20. 4. 2017, č. j. 2 Azs 343/2016-44, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004-75, ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 As 245/2018-28 atp.). Výše uvedeným přitom Nejvyšší správní soud nepopírá, že by si nebylo lze představit ještě podrobnější a úplnější vypořádání uplatněných námitek. V daném případě však způsob zvolený městským soudem nevyvolává nutnost zrušení jeho rozsudku. Jeho postup odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná,*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud podstatou námitek účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitek a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takovými vadami rozsudek městského soudu netrpí.

[16] Jádrem věci představuje otázka, zda stěžovateli měly být poskytnuty požadované informace.

[17] Jak již soud naznačil výše, stěžovatel požadoval zaslání všech rozhodnutí vydaných v řízení vedeném povinným subjektem pod sp. zn. X stran XY („dotčená osoba“), který s poskytnutím informací nesouhlasil. Opakovaně kontaktoval povinný subjekt s tím, aby stěžovateli nevydal žádná rozhodnutí, a to ani v anonymizované podobě, a to z obavy ze zneužití těchto informací pro dehonestaci jeho osoby (viz výše).

[18] Dle § 11 odst. 4 informačního zákona povinné subjekty neposkytnou informace

- a) o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces,
- b) rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků.

[19] Podle § 8a informačního zákona platí, že *informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*

[20] Právním předpisem, na který odkazuje uvedené ustanovení informačního zákona, je zejm. nařízení GDPR. Podle čl. 4 nařízení GDPR se osobními údaji rozumí *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, např. jméno, příjmení, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo jeden i více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této osoby.*

[21] Podle čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR je zpracování osobních údajů zákonné, pokud podle písm. a) *subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých údajů pro jeden nebo více konkrétních účelů.* Údaje je možné zpracovat i bez souhlasu subjektu při naplnění výjimek podle písm. b) až f) téhož ustanovení.

[22] Z hlediska východisek citované právní úpravy je nutné souhlasit s městským soudem (bod 23 jeho rozsudku), že povinný subjekt, resp. žalovaný rozhodoval za situace, kdy nebyla splněna podmínka souhlasu dotčené osoby [čl. 6 odst. 1) písm. a) nařízení GDPR], avšak správnímu orgánu svědčily výjimky podle čl. 6 písm. c) až e) nařízení GDPR. V takovém případě bylo nutné v souladu s judikaturou zdejšího soudu i Ústavního soudu provést test proporcionality a posoudit, zda převáží právo dotčené osoby na soukromí nebo právo stěžovatele na informace (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, či ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16). Z toho ostatně vychází i recentní judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022-56, Nejvyšší správní soud dovodil, že „[v]ždy je třeba posoudit individuální okolnosti každého případu a v návaznosti na to vyhodnotit, které z ústavně zaručených práv převáží (srov. v jistém směru obdobný rozsudek 3 As 61/2022, body 22 a násl.).“ Tento test městský soud provedl (body 24-28 rozsudku městského soudu), přičemž rozhodl, že s ohledem na konkrétní (specifické) okolnosti souzené věci je nutné kolizi práv vyřešit ve prospěch práva na soukromí dotčené osoby, s čímž souhlasí i Nejvyšší správní soud.

[23] Stěžovatel souhrnně dovozoval, že požadované informace mu měly být poskytnuty, neboť dotčená osoba je pachatelem trestného činu, přičemž při posouzení jeho žádosti nemohl hrát roli dlouhodobý spor mezi oběma stranami. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, č. 2416/2011 Sb. NSS, body 41 a 42), je nutné odlišně přistupovat k ochraně osobních údajů pachatele oproti např. osobním údajům poškozených. Stěžovatel v této souvislosti také upozornil, že soudní řízení je až na výjimky veřejné, přičemž rozsudek se vyhláší veřejně vždy. Možnost zveřejnění osobních údajů účastníků řízení je nutnou součástí soudního řízení. Podle informačního

pokračování

zákona není žadatel povinen uvádět ani důvody svého dotazu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67, č. 1688/2008 Sb. NSS, motivace žadatele k podání žádosti není pro posouzení věci podstatná. Není proto vůbec nutné, aby stěžovatelem požadované informace sloužily k vyvolání veřejné diskuse.

[24] K uvedeným námitkám Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že souhlasí s městským soudem, že veřejné projednání trestní věci a veřejné vyhlášení rozsudku je kvalitativně odlišné od dalšího veřejného šíření informací obsažených v tomto rozsudku (srov. městským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, ale i ze dne 12. 1. 2022, č. j. 6 As 1/2021-34, či ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 20/2013-23). Ostatně tento závěr pramení přímo z rozsudku ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, č. 2416/2011 Sb. NSS, na který stěžovatel odkazoval, ale který částečně dezinterpretuje. Odůvodnění tohoto rozsudku v žádném případě neposkytuje oporu pro jeho kategorické závěry o nemožnosti ochrany soukromí účastníků trestního řízení, a to ani včetně pachatele trestného činu. Ani z obecných východisek označených rozhodnutí nelze dovodit oporu pro závěr, že by veřejnost trestního řízení nebo vyhlášení rozsudků měla automaticky vyvolávat i nutnost poskytnutí těchto rozsudků v režimu informačního zákona. Judikatura tenduje k opačnému závěru. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022-56, se Nejvyšší správní soud zabýval případem, ve kterém stěžovatel požadoval poskytnutí pouze spisové značky, tedy informace s obecně nižším potenciálem narušit právo na soukromí dotčených osob. Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro vyhovění předmětné žádosti. Soud na podkladě judikatury Ústavního soudu akcentoval obecná východiska posuzování žádostí o informace. Uvedl, že právo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu, přičemž je třeba zásadně trvat na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi. Je však vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti. Obdobně dle nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, musí být jednoznačně rozlišeno mezi žádostí o informaci způsobilou přispět k diskusi v demokratické společnosti, týkající se veřejného zájmu, a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který nadto nevykonává veřejnou funkci. Ústavní soud dále v usnesení ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, uvedl, že „[p]rávo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.“

[25] Přitakat nelze ani tvrzení, že odsouzená osoba nemá žádné právo na ochranu soukromí, resp. že již z tohoto důvodu není třeba provádět test proporcionality. Např. v rozsudku ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022-56, se Nejvyšší správní soud vyjádřil k tomu, jakou roli v testu proporcionality při posuzování žádosti o informace může hrát skutečnost, že soukromí dotčené osoby již bylo narušeno trestním řízením. Zdejší soud výslovně popřel, že by v této situaci nebylo nutné provádět test proporcionality (bod 30). Na výsledném posouzení v testu proporcionality pak zpravidla skutečnost, že již proběhlo trestní řízení, bude mít minimální dopad: „Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že

soukromí dotčené osoby bylo narušeno vedením trestního řízení, a právo na ochranu soukromí by tak již nemělo být upřednostňováno. Povinnost chránit osobní údaje účastníků řízení trvá i přesto, že byly některé údaje v průběhu soudního řízení zveřejněny. Veřejné projednání a veřejné vyhlášení rozsudku je totiž kvalitativně odlišné od dalšího veřejného šíření informací v tomto rozsudku obsažených (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, č. 2416/2011 Sb. NSS, a ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25).“

[26] K dalším tvrzením Nejvyšší správní soud dodává, že ačkoliv žadatelé nejsou povinni v režimu infomačního zákona své žádosti odůvodňovat a povinné subjekty nejsou oprávněny zkoumat důvody žádosti, jsou-li důvody žádosti přesto známy (např. ze sdělení samotného žadatele, z vyjádření dotčené osoby, jak je tomu i v souzené věci), mohou být zohledněny při posouzení kolize práv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022-56, bod 27, a ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018-57, bod 33). Městský soud i žalovaný přitom postupovali plně v intencích této judikatury (vč. stěžovatelem označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67, č. 1688/2008 Sb. NSS). Městský soud vyšel z hodnocení žalovaného a dodal, že: „Žalobce v žádosti ze dne 14. 2. 2022 sice neuvedl konkrétní účel, pro který chce získat informace o trestním řízení dotčené osoby. Ze sdělení úřední osoby, jakož i s následných podání ve spisu, je patrné, že žalobce a dotčená osoba mají mezi sebou blíže nespecifikovaný spor. Dotčená osoba měla na žalobce podat trestní oznámení a žalobce jí měl vyhrožovat. V podání ze dne 14. 2. 2022 dotčená osoba uvedla, že již rok čelí extrémním dehonestacím, křivým obviněním a vydírání ze strany žalobce. Místopředseda žalobce ji prý vydírá, jak přes tzv. Messenger, tak veřejně na sociálních sítích. Žalobce měl také zveřejnit fotografii dotčené osoby. V odvolání ze dne 3. 3. 2022 žalobce spor mezi ním a dotčenou osobou potvrdil. Uvedl, že dotčená osoba ho soustavně (pod hlavičkou dvou jím jmenovaných spolků) veřejně napadá a hrubě pomlouvá např. na stránkách sociální sítě Facebook.“ I podle názoru Nejvyššího správního soudu uvedené skutečnosti zcela jistě mohou hrát roli při poměřování práva na informace a práva na ochranu soukromí. To stejné platí pro další správními orgány i městským soudem akcentované skutečnosti (vč. těch, zda získání dalších podrobnějších údajů o minulosti dotčené osoby může sloužit k vyvolání veřejné diskuse, participaci na správě věcí veřejných či kontrole veřejné moci atp.). Ústavně zaručené právo na informace je dle judikatury Ústavního soudu převážně právem politickým (usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02), a jeho účelem je zejm. umožnění veřejné diskuse a demokratické kontroly výkonu veřejné moci a osob, které vykonávají veřejnou činnost (nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, obdobně též rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48). Stěžovatel v kasační stížnosti sice (okrajově) zmiňuje snahu informovat veřejnost o činnosti dotčené osoby, zůstává však v rovině velmi obecných tvrzení, nehledě na to, že ani nevysvětluje, jak by mělo zveřejnění trestního rozsudku v již zahlazené trestní věci sloužit k vyvolání veřejné diskuse. Prezentuje-li se stěžovatel veřejně jako organizace chránící nezávislost justice, není soudu zřejmé, jak do kontextu jeho činnosti zapadá snaha o veřejnou kontrolu činnosti soukromé osoby. Ani žádný jiný stěžovatelem v kasační stížnosti předestřený důvod nevyvolává bezpodmínečnou nutnost upřednostnění práva na informace. Nejvyšší správní soud dodává, že v obecné rovině sice judikatura zdejšího soudu nevyklučuje, aby byla informace poskytnuta i za situace, kdy by její vydání mohlo vést k vyvolání či pokračování soukromého sporu, vždy je však nutné provést test proporcionality, při kterém je na místě vzít v potaz všechny rozhodné skutečnosti. Jen tak lze docílit toho, aby nebylo bezdůvodně upřednostněno jedno

pokračování

právo před druhým (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/1, ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022-56, ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 As 96/2021-43 atp.). Právě takto na danou věc nahlížely správní orgány a městský soud a při náležitém zohlednění konkrétních okolností věci upřednostnily právo na ochranu soukromí dotčené osoby, přičemž soud neshledal na podkladě kasační stížnosti důvod k přehodnocení jejich závěrů. Výše uvedeným soud nikterak nesnižuje význam práva na informace, resp. práva požadovat po povinných subjektech soudní rozhodnutí. To jednoznačně vyplývá z § 11 odst. 4 informačního zákona. Ústavní soud již v minulosti zdůraznil potřebu širšího poskytování rozsudků; ostatně proto zrušil v § 11 odst. 4 písm. b) podmínku, že poskytovaný rozsudek musí být pravomocný (nález ve věci sp. zn. Pl. ÚS 2/10, č. 123/2010 Sb.). Uvedené právo však nelze vidět samostatně; je třeba je vidět v kontextu dalších práv, mj. práva na ochranu osobních údajů (nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. IV. ÚS 1378/16, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 78/2014). Soud považuje za nutné opětovně akcentovat i závěr, že proběhlé trestní řízení zpravidla nebude povinný subjekt opravňovat ke slevení z požadavků na ochranu práva na soukromí. K tomu odkazuje soud i na odbornou literaturu, která dodává, že „*právo veřejnosti seznámit se s textem rozhodnutí je garantováno toliko čl. 17 Listiny základních práv a svobod, zde ovšem s výhradami zákona v odstavci 4 (ochrana práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejná bezpečnost, ochrana veřejného zdraví a mravnosti). Zatímco tedy pro veřejné vyhlášení rozsudku nelze připustit žádnou výjimku, pro zveřejnění textů soudních rozhodnutí mohou existovat výjimky sledující ochranu výše veřejných práv a hodnot. Jinak řečeno, veřejné vyhlášení rozsudku je něco zcela jiného než veřejná publicita textu rozhodnutí*“ (viz RYCHETSKÝ, Pavel a kol. Ústava České republiky. Ústavní zákon o bezpečnosti České republiky: Komentář. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2015. ISBN 978-80-7478-809-3).

[27] Při zohlednění výše uvedeného a celkového obsahu spisu neshledal soud za nutné vyhovět ani návrhům na provedení důkazů zprávami veřejného ochránce práv. Stěžovatel jimi mínil podpořit zejména svou argumentaci o nemožnosti zjišťování důvodu pro podání žádosti o informace. Tento závěr však vyplývá především již z judikatury zdejšího soudu, která byla citována výše, a která akcentuje, že povinné subjekty podle informačního zákona nejsou oprávněny důvod zjišťovat (čímž však není dotčena jejich možnost zohlednit tento důvod při posouzení kolize práv, je-li jim důvod znám z iniciativy žadatele nebo dotčených osob, jako tomu bylo v souzené věci). Jedná se tak o důkazní návrhy nadbytečné, neboť argumentace, kterou měly podpořit, vyplývá z ustálené judikatury a v souzené věci ani není sporná. Podle názoru Nejvyššího správního soudu by označené důkazy nemohly přebít ani skutečný smysl a cíl dané žádosti, resp. nosné závěry, na kterých stojí správní rozhodnutí a rozsudek městského soudu. Skutkové závěry správních orgánů a městského soudu přitom mají dostatečný podklad ve spisu. Z uvedených důvodů soud nevyhověl důkazním návrhům stěžovatele [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 105/2006-90, ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 Aps 3/2010-86, ze dne 20. 12. 2018, č. j. 7 As 391/2018-28, ze dne 18. 11. 2015, č. j. 8 Afs 119/2015-38, či nález Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14 (N 3/76 SbNU 63)].

[28] V další části kasační stížnosti stěžovatel rozporuje názor městského soudu, že v souzené věci nebylo možné vydat ani anonymizovanou formu rozsudku, neboť by se anonymizace mýjela účelem, vzhledem k tomu, že stěžovatel osobní údaje dotčené osoby zná. Skutečnost, že zná osobní údaje dotčené osoby, jej nemůže vylučovat z práva na poskytnutí informace. Právo na informace podle § 11 odst. 4 informačního zákona by se tak vyprázdnilo. Stěžovatel dále v obecné rovině považuje anonymizaci soudních rozhodnutí, o kterém např. předtím informovaly sdělovací prostředky, za absurdní. V tomto ohledu stěžovatel odkazuje na názor odborné literatury a v ní replikované případy anonymizace rozhodnutí, které autoři považují za nemístné (Kühn, Z., Bobek, M., Polčák, R. et al. *Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou*. 1. vydání. Praha: Auditorium, 2006, str. 138-139).

[29] Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že za situace, kdy stěžovatel žádal o poskytnutí trestního rozsudku, přičemž již v prvotní žádosti o informace uvedl celé jméno a datum narození dotčené osoby (v pozici pachatele), by mělo vydání informace ve formě anonymizovaného rozhodnutí nulový efekt. Zdejší soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2023, č. j. 5 As 60/2022-26, bod 32, za obdobných skutkových okolností uvedl, že *„anonymizací rozsudků by se údaje obsažené v daných rozhodnutích nestaly údaji anonymními. S ohledem na skutečnost, že [žalobce] požadoval informace právě ke konkrétně identifikované“* osobě by poskytnutí rozsudků i v anonymizované podobě popřelo smysl ochrany této osoby. Městský soud tyto závěry na věc správně aplikoval (srov. bod 30 a násl.), jakož ostatně i žalovaný (body 30-31 rozhodnutí žalovaného). Nelze přitom mít za to, že by městský soud tímto názorem zcela vyprazdňoval smysl právní úpravy (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022-56). Jak správně dodal městský soud, *„jistě si lze představit i případy, v nichž soud jako povinný subjekt k žádosti, v níž žadatel sám identifikoval účastníka řízení, poskytne anonymizovaný rozsudek, avšak z žádosti ani z dalších okolností případu nesmí být prima facie patrné, že žadatel zamýšlí jeho osobní údaje, použít v osobním sporu proti němu.“* Nejvyššímu správnímu soudu dále není zřejmá spojitost argumentace o zbytečnosti anonymizace soudních rozhodnutí s předmětem řízení. Stejně tak Nejvyšší správní soud nerozumí stěžovatelovu odkazu na odbornou literaturu, která podle tvrzení stěžovatele kritizuje anonymizaci rozhodnutí snižující přehlednost zveřejněného rozsudku. V souzené věci nebylo stěžovateli poskytnuto žádné rozhodnutí, u kterého by bylo lze hodnotit otázku jeho srozumitelnosti (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2022, č. j. 6 As 1/2021-34, bod 21). Nejvyšší správní soud souhlasí i s navazující argumentací žalovaného a městského soudu.

[30] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v daném konkrétním případě správní orgány a městský soud nepochybily, pokud po náležitém poměření práva na informace a práva na ochranu osobních údajů, resp. při zohlednění všech relevantních skutečností (zejména obsahu dané žádosti, povahy sporu mezi stěžovatelem a dotčenou osobou, důvodů, pro které se dotčená osoba bránila poskytnutí informací stěžovateli atp.) neshledaly důvod k poskytnutí požadovaných informací. Tímto soud současně ani nenaznačuje, že by střet označených práv mělo být vyřešen vždy ve prospěch práva na ochranu soukromí. Lze si představit řadu případů, ve kterých bude na místě upřednostnit právo na informace. V dané věci však k tomu soud s ohledem na všechny okolnosti neshledal důvod. Soud dodává, že s ohledem na dispoziční zásadu, která ovládá řízení před správními soudy (viz výše), mohl řešit pouze daný konkrétní spor (v kontextu konkrétních skutkových okolností) a nemohl

pokračování

se zabývat hypotetickými otázkami (jak by měl povinný subjekt postupovat, pokud by žadatel požadoval pouze rozhodnutí ve věci konkrétní spisové značky bez konkretizace dotčené osoby, nevedl by spor s dotčenou osobou atp.). Pro výše uvedené (velmi specifické) okolnosti věci proto nelze výše uvedené závěry ani zobecňovat na běžné případy poskytování informací.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal nic nezákonného ani na dalších závěrech žalovaného a městského soudu. Jejich závěry byly učiněny v mezích právní úpravy a judikatury, v důsledku čehož nemohl kasační soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s nimi. Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal v rozhodnutích správních orgánů a soudu ani žádné vady, pro které by bylo třeba přistoupit k jejich zrušení z moci úřední - *ex offio* (srov. např. § 109 odst. 3 s. ř. s.).

[32] Na základě výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[33] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu